

Demokraten“ — som Dómstol for den Dom, den har afsagt, og det er endnu mere usømmeligt, at man har rettet Angrebet personlig paa en enkelt eller maaske et Par af Dommerne. Det burde være saaledes i et Retssamfund, at Dómstolene og Dommerne overhovedet anstændigvis ikke kunde gøres til Genstand for Angreb af den Art. At rokke ved Respekten for Dómstolene og fremføre den Slags Angreb er i Virkeligheden at angribe Samfundet i dets Fundamenter. Men det har maaske ogsaa været Hensigten.

Jeg gaar derefter til en Sag, der vedrører den højtærede Handelsminister. Den staar i Forbindelse med Valutakommissionen. Der er et Punkt, som jeg vil haabe den højtærede Handelsminister vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, selv om muligvis Valutakommissionen ikke har haft det. Det er de Former, hvorunder Handelen med fremmed Valuta finder Sted paa Børsen. Op til Krigen var Forholdet det, at Valutanoteringen ifølge fast Børs-coutume var en Fastsættelse af a vista Kursen — det vil sige Sælgerkursen — for de næste 24 Timer. Tidligere var Forholdet endog det, at man kun havde to Noteringer for fremmed Valuta, nemlig Tirsdag og Fredag, og saa gjaldt Noteringen fra Tirsdag til Fredag og fra Fredag til den paafølgende Tirsdag. Dette var formentlig i Overensstemmelse med Forudsætningerne i Veksellovens § 35 — der jo givet forudsætter, at der er en bestemt Kurs, til hvilken man kan indfri Veksler, som lyder paa fremmed Mønt, saafremt de ikke netop udtrykkelig skal betales i den fremmede Mønt —, og denne Kurs fungerede ligefrem som Inkassationskurs. Under Krigen forandredes dette saaledes, at den Kurs, der fastsattes, i Virkeligheden gælder 24 Timer tilbage i Tiden, men ikke frem i Tiden. Det er mig bekendt, at dette Forhold gentagne Gange i Grosserer-Societetets Komité har været Genstand for Paatale fra handelskyndig Side, naturligvis overfor Bankernes i Komiteen siddende Repræsentanter.

I tidligere Tid skete Valutanoteringen saaledes, at to Repræsentanter for Grosserer-Societetets Komité og en Repræsentant for Nationalbanken satte Kursen. Men allerede Aar før Krigen resignerede Grosserer-Societetets Komité, og Kursen blev sat af en af Komiteens Medlemmer — som skiftede ret hyppigt, saa vidt jeg husker en Gang om Maaneden — samt et Medlem af Nationalbankens Direktion. For ca. et Aars Tid siden har Grosserer-Societetets Komité, hvad

man vel nok tør betegne som en mindre vellykket Foranstaltning, delegeret et af de to Medlemmer deraf, som repræsenterer Vekselererstanden, som fast Medlem af denne Noteringskomité til sammen med en Nationalbankdirektør at sætte Kursen. Følgen heraf er, at Kursen, som tidligere sattes af Købere og Sælgere af Valuta i Forening, nu faktisk sættes af Valutahandlerne, i Forhold til Købmændene Valutasælgerne.

Jeg skal gøre opmærksom paa, at dette uheldige Forhold med, at Bankerne og Vekselererne saaledes alene sætter Kursen, skader mindre de store Selskaber, som har megen fremmed Valuta, f. Eks. Ø. K., „Svovlsyren“ og flere andre store Selskaber. De kan nemlig disponere deres Valuta paa Londons Børs eller andre Steder. Derimod er det højst uheldigt for Købmandsstanden, at Valutakursen saaledes udelukkende sættes af Valutahandlerne. For Øjeblikket sættes Kursen altsaa hver Dag officielt paa Børsen. Det foregaar officielt paa Basis af Opgivelser af dem, der har Valuta at sælge. Det er som oftest Bankerne og Vekselererne, men for Tiden er det ogsaa en stor Kreds, som spekulerer i fremmed Valuta, hvad der ikke er videre heldigt. Dette forbedrer ikke Kursen, og det viser for øvrigt, at Hausse paa Børsen undertiden kan være lige saa slem som Baisse. Men denne officielle Notering paa Børsen er ikke den reelle, den virkelige Notering. Der skal, efter hvad der er mig meddelt — det er for øvrigt en offentlig Hemmelighed —, finde det Sted, at hver Dag, forinden Noteringsakten i Børssalen, afholdes der i Nationalbanken af vedkommende Direktør i Nationalbanken, der er Medlem af den lille Komité, som sætter Kursen, og Storbankernes Repræsentanter en Konference angaaende samme Dags Valutasituation; og saa kan man jo sige sig selv, hvem der har mest Indflydelse paa Kursen.

Hele Valutahandelen er i Øjeblikket i Storbankernes Hænder, og det er faktisk Storbankerne, der sætter Kursen. Det er et helt andet Forhold end det, der fandt Sted oprindeligt, hvor to Medlemmer af Grosserer-Societetets Komité og et Medlem af Nationalbankens Direktion satte Kursen. Da sattes den af Købere og Sælgere i Forening, som jeg har bemærket, nu sættes den udelukkende af Valutahandlerne, ganske specielt af Storbankerne. Hvis man saa endda følte sig bundet ved den fastsatte Kurs, saa — à la bonheur Men 5 Minutter efter, at Kursen er sat paa Børsen, kan man ikke købe en Mark, en Dollar eller et Pund Sterling til den fastsatte Kurs — hvis man overhovedet